

สมัยอพยพ

อพยพ

หนังสือเล่มนี้เป็นเล่มที่สองในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก คำว่า "อพยพ" หมายความว่า "ออกไป" ในหนังสือปฐมกาล บทที่ 12-50 เราพบเรื่องเกี่ยวกับอับราฮัม พร้อมกับบุตรหลานกับเหลนของตน พระเจ้าทรงทำพันธสัญญาไว้กับอับราฮัมว่า โดยเชื้อสายของอับราฮัม (ซึ่งคือพระเยซูคริสต์) ทุกประเทศในโลกนี้จะได้รับพระพร หนังสืออพยพบันทึกเรื่องราวที่ชนชาติอิสราเอลถูกปล่อยจากประเทศอียิปต์ การพ้นจากการเป็นทาสของเขา และการรวบรวมชนชาตินี้ให้เป็นประเทศ คือประเทศอิสราเอล พระเจ้าทรงรับประเทศนี้เป็นประเทศพิเศษ และทรงประทานพิธีต่างๆแก่พระราชบัญญัติ ซึ่งจารึกไว้ในชีวิตของทุกคนในประเทศนี้ พิธีต่างๆเหล่านี้เล็งถึงพระคริสต์และความรอดโดยความเชื่อ พิธีต่างๆเหล่านี้ (รวมทั้งเครื่องบูชา พวงกุโรหิต และคำพยากรณ์) ได้เล็งถึงพระเยซู

หนังสือโรม 9:4-5 ได้กล่าวถึงชนชาติอิสราเอลนี้ว่า "พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดอวยพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน"

การลำดับวัน เดือน ปี ของอาจารย์เจมส์ ฮัสซอร์ ว่าพวกอิสราเอลอพยพจากประเทศอียิปต์ในปีก่อน ค.ศ. 1491 พิธีต่างๆ แห่งพระราชบัญญัติ (เช่น เครื่องบูชา เทศกาล วันสะบาโต และพิธีสัปดาห์) ที่พูดถึงในหนังสืออพยพนี้ ไม่ได้เป็นคำสั่งสำหรับพวกเราในสมัยนี้ "แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก" (1 คร 10:11)

เลวีนิติ

คำว่า เวลีนิติ หมายความว่า "สิ่งที่เกี่ยวข้องกับเลวี" เล่มนี้เป็นเล่มที่สามในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้นโดยได้รับการดลใจจากพระเจ้า ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก เล่มนี้มีการอธิบายถึงหน้าที่ พิธี การรับใช้ และเทศกาลต่างๆ ของพวกฮีบรู สิ่งเหล่านี้เป็นการเปรียบเทียบถึงความจริงซึ่งปรากฏชัดในพระคัมภีร์ใหม่ เวลาเราศึกษาเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เราจะเข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้ได้เปรียบเทียบกับพระเยซูคริสต์ มีแต่พระเจ้าองค์เดียวที่สามารถตั้งการเปรียบเทียบแบบนี้ขึ้นมา ซึ่งเปรียบเทียบอย่างสวยงามถึงพระเยซูเจ้า

ในหนังสืออพยพ พระเจ้าตรัสกับโมเสส "จากภูเขาลูกนี้" พระเจ้าทรงปรากฏในลักษณะเป็นเปลวไฟ พระสุรเสียงของพระเจ้านั้นมีลักษณะเป็นฟ้าร้อง และประชาชนกลัวพระองค์ แต่ในหนังสือเลวีนิตินี้ พระเจ้าปรากฏอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุด และตรัสกับประชาชนจากพลับพลา คือจากพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่ในที่บริสุทธิ์ที่สุดแห่งพลับพลา นั้น พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งพระคุณ

ทั้งในสมัยนี้และในสมัยนั้น คือสมัย 2000 ปี ก่อนพระเยซูประสูติในโลกนี้ พระเจ้าทรงเปิดเผยถึงพระเมตตากรุณาของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ และก่อนหน้านั้นด้วยโดยใช้เครื่องหมายและแบบต่างๆซึ่งเปรียบเทียบถึงพระเยซู

พวกเลวีมาจากตระกูลเลวี ซึ่งพวกนี้ได้ใช้ชีวิตเป็นปุโรหิต และนมัสการพระเจ้า หนังสือเลวีนิตินี้ได้เปิดเผยถึงพระราชบัญญัติต่างๆเกี่ยวกับการรับใช้ ในเล่มนี้คำที่สำคัญคือ "ความบริสุทธิ์" ซึ่งเราเจอ 87 ครั้ง คำนี้เล็งถึงการแยกตั้งไว้ฝ่ายพิธีซึ่งเปรียบเทียบกับ การแยกตั้งไว้ฝ่ายจิตวิญญาณ

กัณฑ์ดารวิถี

เล่มนี้เป็นเล่มที่สี่ในห้าเล่มที่โมเสสเขียนขึ้น ห้าเล่มนี้เราเรียกกันว่า เพ็นทะทูก เล่มนี้เรียกว่า “กัณฑ์ดารวิถี” เพราะว่าการนับจำนวนคนของอิสราเอลได้บันทึกไว้ในเล่มนี้ อีกชื่อหนึ่งสำหรับเล่มนี้ ก็คือ “หนังสือเกี่ยวกับการเดินทาง” เพราะว่าเล่มนี้เริ่มต้นเมื่อประชาชนอิสราเอลอยู่ที่ภูเขาศีนาय แล้วสิ้นสุดลงเมื่อพวกเขาตั้งค่ายที่เขตแดนฝ่ายเหนือของประเทศโมอับที่แม่น้ำจอร์แดน และตอนนั้นชาวอิสราเอลกำลังวางแผนที่จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนแล้วเข้าไปอยู่ในแผ่นดินที่พระเจ้าทรงสัญญาไว้กับพวกเขา ตามประวัติศาสตร์เล่มนี้ ต่อจากหนังสืออพยพ แล้วหนังสือเลวีนิติซึ่งเกี่ยวกับพระราชบัญญัติของพระเจ้า อยู่ระหว่างสองเล่มนี้

มีอยู่สองบทที่บันทึกจำนวนคนของอิสราเอล คือบทที่ 1 และ 26 ที่เหลือบันทึกการเดินทางของชนชาติอิสราเอลจากภูเขาศีนาयไปถึงแม่น้ำจอร์แดน

- 1 อิสราเอล เป็นทาสในอียิปต์ (อพย 1:1-12:36)
  - ก พวกของพระเจ้า (คือพวกอิสราเอล) หลังจากที่โยเซฟตายไปราว ๆ 75 ปีแล้ว ประชาชนชาวอิสราเอลซึ่งอาศัยอยู่ในอียิปต์ก็เริ่มถูกกดขี่ข่มเหงจากกษัตริย์ฟาโรห์ (อพย 1:8-14)
  - ข พระคุณของพระเจ้า พระเจ้าทรงสดับฟังเสียงร้องคร่ำครวญของพวกเขา พระองค์จึงทรงวางแผนการที่จะช่วยพวกเขาให้พ้นภัย (2:23-24)
  - ค คนของพระเจ้า (คือโมเสส)
    - 1 เจ้าชายแห่งอียิปต์ (อพย 2:1-14) โมเสสกำเนิดขึ้น (1525 ก่อน ค.ศ.)
      - ก ทารกลอยมาตามแม่น้ำไนล์ (2:1-9)
      - ข ราชบุตรในพระราชวัง (2:10)
      - ค ศพในทราย (2:11-26) เมื่อโมเสสอายุ 40 ปีเขาก็ไปจากอียิปต์เดินทางไปยังปาซีนาย มี 2 สาเหตุที่ทำให้โมเสสทำเช่นนั้น
        - 1 เนื่องจากคดีฆ่าคนตาย (2:11-15)
        - 2 เนื่องจากความเชื่อในพระเมสสิยาห์ (ฮบ 11:24-26)
    - 2 ผู้เลี้ยงแกะแห่งมิดยาน
      - ก โมเสสพบที่ลี้ภัยได้ในเมืองมิดยาน และได้แต่งงานกับนางคิปีโปราชบุตรีสาวของเรอูเอล และดำรงชีวิตด้วยการเป็นผู้เลี้ยงแกะอยู่นานถึง 40 ปี (2:21)
      - ข โมเสสได้รับการทรงเรียกจากพุ่มไม้ที่ลุกไหม้ให้เขานำอิสราเอลให้พ้นภัย (3:1-10)
      - ค โมเสสต่อต้านการทรงเรียกนี้ โดยยกข้อแก้ตัว 5 ข้อซึ่งเป็นเหตุที่เขาไม่สามารถทำตามพระบัญชาของพระเจ้าได้
        - 1 ข้าพเจ้าไม่มีความสามารถ (3:11)
        - 2 ข้าพเจ้าไม่มีข้อมูล (3:13)
        - 3 ข้าพเจ้าไม่มีสิทธิอำนาจ (4:1)
        - 4 ข้าพเจ้าไม่มีศิลปะในการพูด (4:10)
        - 5 ข้าพเจ้าไม่มีความประสงค์ (4:13)
  - ง ศัตรูของพระเจ้า (คือกษัตริย์ฟาโรห์) (อพย 5-10) ฟาโรห์ (อะเมนโฮเทพ 2) ปฏิเสธข้อเรียกร้องของโมเสส และฟาโรห์ทรงบัญชาให้พวกทาสอิสราเอลได้รับความทุกข์ทรมานมากขึ้น (5:2, 4-9)

- จ ภัยพิบัติจากพระเจ้า (อพย 7-10) ใช้เวลาประมาณ 10 เดือน
- 1 น้ำกลายเป็นเลือด (7:20-22) เดือนกรกฎาคม
  - 2 ฝูงกบเข้าโจมตี (8:6-7) เดือนกันยายน
  - 3 ตัวรื้อน (8:17-19) เดือนตุลาคม
  - 4 ฝูงเหือบ (8:23-24)
  - 5 โรคร้ายต่อฝูงสัตว์ (9:6) เดือนมกราคม
  - 6 ฝี (9:10)
  - 7 ลูกเห็บปนไฟ (9:23-26) เดือนกุมภาพันธ์
  - 8 ฝูงตั๊กแตน (10:13-15) เดือนมกราคม
  - 9 ความมืดตลอด 3 วัน (10:22-23)
- ระหว่างที่เกิดภัยพิบัตินั้น ฟาโรห์ได้เสนอต่อโมเสสให้มีการประนีประนอม 4 เรื่อง ทุกเรื่องก็ถูกปฏิเสธเสีย

- ก อย่าไป แต่ให้ถวายเครื่องบูชาในอียิปต์นี้เอง (8:25)
- ข ไปได้ แต่อย่าไปให้ไกลนัก (8:28)
- ค ไปได้ แต่ให้พวกลูก ๆ ของท่านอยู่ที่นี่ (10:10)
- ง ไปได้ แต่ให้ฝูงสัตว์ใหญ่หน่อยอยู่ที่นี่ (10:24)

10 ประหารบุตรหัวปี (12:29) 15 เมษายน

- ฉ ความรอดของพระเจ้า (อพย 11-12) ภัยพิบัติครั้งสุดท้ายรุนแรงมากจนกระทั่งแม้แต่ครวี่เรือนอิสราเอลก็ต้องป้องกันตัวเอง เพราะฉะนั้นพวกอิสราเอลจะต้องขอลมเลือดลูกแกะตามกรอบประตูของตน ครวี่เรือนเหล่านั้นก็จะได้รับการไว้ชีวิต (11:4-5; 12:12-13, 21-23) และในวันที่ 15 เมษายน 1445 ก่อน ค.ศ. ในเวลาเที่ยงคืน เหตุการณ์นั้นก็เกิดขึ้น ผลก็คือ ฟาโรห์ (ที่บุตรชายก็ถูกประหารด้วย) ทรงยอมให้อิสราเอลออกไปจากอียิปต์ได้ (12:29-36)

ช การทรงเลือกของพระเจ้า

- 1 ทรงแยกบุตรหัวปีไว้ (อพย 13:2; 19:6; กตว 8:16)
- 2 ทรงเลือกเส้นทางที่ปลอดภัยกว่าให้พวกอิสราเอล (13:17)

2 อิสราเอล ระหว่างเดินทางไปยังภูเขาศีนาัย (อพย 12:37-18:27) มีเหตุการณ์สำคัญเกิดขึ้น 10 อย่างด้วยกัน ในระหว่างที่พวกเขาเดินทางจากเมืองรามเสสในอียิปต์ไปถึงเขาศีนาัย ระยะทางประมาณ 240 กิโลเมตร เหตุการณ์เหล่านั้น ได้แก่

ก เมฆรัศมีอันสว่างไสวของพระเจ้าได้ปรากฏขึ้น (13:21-22) นี่เป็นครั้งแรกที่เมฆนี้ได้ปรากฏขึ้น คือ จะเกิดแสงสว่างไสวซึ่งมองเห็นได้และเป็นสิ่งที่แสดงถึงการเสด็จมาปรากฏของพระเจ้า (13:21-22) การทรงปรากฏครั้งอื่น ๆ ในพระคัมภีร์เดิมและพระคัมภีร์ใหม่ก็อย่างเช่น

- 1 ที่ทะเลแดง (อพย 10:19-20)
- 2 ในพลับพลาที่บิรูทธียั้ง (ลนต 16:2)
- 3 ในพระวิหารที่บิรูทธียั้ง (2 คร 5:11-13)
- 4 การทรงปรากฏในสมัยเอเสเคียล (อสค 10)

ข ฟาโรห์ไล่ตามพวกอิสราเอล ฟาโรห์เสียใจที่ตนได้ปล่อยพวกอิสราเอลไป (14:5-10)

- ค ทะเลแดงแหวกออกจากกัน (14:13-31)
- ง พวกอิสราเอลฉลองกันเพราะพวกเขาได้พ้นภัย และกองทัพฟาโรห์ถึงความพินาศไป (15:1-21)
- จ น้ำขมที่ตำบลมาราก็กลายเป็นน้ำจืดโดยการโยนต้นไม้ลงไปในน้ำนั้น (15:22-26) ครั้งนี้พระเจ้าได้ทรงสัญญาแก่พวกเขาว่าพวกเขาจะปลอดภัยจากโรคมัยไช้เจ็บ เพียงแต่ให้พวกเขาเชื่อฟังพระองค์เท่านั้น
- ฉ มานาลงมาจากสวรรค์ (16:4, 14, 35) อาหารนี้จะเป็นอาหารหลักของพวกเขา 40 ปี
- ช การตั้งวันสะบาโตขึ้น (16:23, 26-30; 31:13)
- ซ การตีศิลาที่เรฟีดิม (17:1-7) เพื่อให้มีน้ำดื่มซึ่งพระเจ้าทรงประทานให้อย่างอัศจรรย์โดยน้ำนั้นไหลออกมาจากข้าง ๆ ศิลา นั้น และอีกเกือบจะ 40 ปีต่อมา โมเสสจะตีศิลาอีกก้อนหนึ่งในที่ห่างไกลออกไป แต่ในครั้งนั้นโมเสสไม่ได้กระทำตามน้ำพระทัยพระเจ้า (กตว 20:7-13)
- ณ พวกอิสราเอลชัชชนะต่อพวกอามาเลข (17:8-16) ในช่วงนี้มีเหตุการณ์สำคัญที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก 4 อย่าง
- 1 การกล่าวถึง โยชูวา เป็นครั้งแรก โมเสสได้เลือกเขาให้นำทัพอิสราเอล (17:9)
  - 2 โมเสสช่วยให้อิสราเอลชนะสงครามเป็นครั้งแรก (17:11-12)
  - 3 ส่วนแรกของพระคัมภีร์ที่ได้เขียนขึ้น (17:14)
  - 4 การกล่าวอ้างถึงพระนามยิ่งใหญ่พระนามหนึ่งของพระเจ้า - เยโฮวาหิซี (พระเยโฮวาห์ทรงเป็นธงของข้าพเจ้า) (17:15)
- ญ โมเสสได้พบกับครอบครัวเขา (18:5)
- 3 อิสราเอล พักอาศัยที่ซีนาย (อพย 19:1-กตว 10:10)
- เมื่อวันที่ 15 มิถุนายน 1445 ปีก่อน ค.ศ. อิสราเอลได้มาถึงภูเขาซีนาย พวกเขาจะอยู่ที่นั่นนาน 11 เดือน 5 วัน (อพย 19:1; กตว 10:11) เหตุการณ์สำคัญ 3 อย่างได้เกิดขึ้นในช่วงนี้ ได้แก่
- 1 การทรงประทานพระบัญญัติ (การเรียกร้องให้มีสามัคคีธรรมกัน)
  - 2 ความเสื่อมทรามที่มาจากรูปลูกโคทองคำ (การทำลายสามัคคีธรรมนั้น)
  - 3 การสร้างพลับพลา (การทำให้มีสามัคคีธรรมกลับคืนมาอีก)
- ตอนนี้ให้เรามาดูกันถึงสิ่งๆ นำไปถึงเหตุการณ์ 3 อย่าง และให้เราพิจารณาถึงเหตุการณ์เหล่านั้นด้วย
- ก สิ่งๆ นำไปถึงการทรงประทานพระบัญญัติที่ภูเขาซีนาย
- 1 ในวันที่ 3 พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์บนภูเขาซีนายพร้อมด้วยฟ้าร้อง, ฟ้าแลบ, เมฆหนาทึบ, เสียงแตร, แผ่นดินไหว, ควีน และไฟ (อพย 19:16-18)
  - 2 โมเสสขึ้นภูเขาซีนายที่พระเจ้าทรงตรัสประทานพระบัญญัติ 10 ประการ และพระบัญชา 70 ข้อ ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็นหนังสือสัญญาไมตรี และโมเสสก็ลงเขามากล่าวพระคำของพระเจ้าซ้ำให้พวกอิสราเอลฟัง (19:20-23:33) ประชาชนก็ตกลงว่าจะเชื่อฟังทุกสิ่งๆ ที่พระเจ้าได้ตรัสแก่โมเสส (24:3) โมเสสก็ได้เขียนทุกสิ่งๆ ที่พระเจ้าได้ตรัสบอกพวกเขา แล้วจึงสร้างแท่นบูชาไม้เสอา 12 ต้น และได้ประพรมเลือดถวายบนแท่นบูชานั้นเพื่อให้ข้อสัญญานี้สำเร็จ (24:4-8)
  - 3 โมเสสขึ้นภูเขาอีกครั้ง ครั้งนี้ที่เขาใช้เวลาอยู่ที่นั่น 40 วัน ซึ่งในเวลานี้เขาได้รับแบบอย่างเพื่อสร้างพลับพลาและแผ่นศิลา 2 แผ่น (24:18; 25-31)
  - 4 พระเจ้าทรงเตือนให้โมเสสลงจากภูเขาทันทีเพื่อจัดการกับลูกโคทองคำข้างล่างนั้น (32:1-14)
- ข การพิจารณาถึงการทรงประทานพระบัญญัติที่ภูเขาซีนาย พระบัญญัติโมเสสนี้มีส่วนใหญ่ ๆ อยู่ 3

ส่วนด้วยกัน คือ

- 1 กฎศีลธรรม (Moral) ส่วนนี้เรารู้จักกันโดยทั่วไปในนามของ "พระบัญญัติ 10 ประการ" (อพย 20:3-17; พบถ 5:7-21)
    - ก เจ้าอย่ามีพระเจ้าอื่นต่อหน้าเราเลย (20:3)
    - ข เจ้าอย่าทำรูปเคารพใด ๆ สำหรับตน (20:4-6)
    - ค เจ้าอย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเล่นเปล่า ๆ (20:7)
    - ง จงระลึกถึงวันสะบาโตเพื่อรักษาวันนั้นให้บริสุทธิ์ (20:8-11)
    - จ จงนับถือบิดามารดาของเจ้า (20:12)
    - ฉ เจ้าอย่าฆ่าคน (20:13)
    - ช เจ้าอย่าผิดประเวณี (20:14)
    - ซ เจ้าอย่าลักขโมย (20:15)
    - ฌ เจ้าอย่าเป็นพยานเท็จ (20:16)
    - ฎ เจ้าอย่าโลภอยากได้ (20:17)
  - 2 กฎฝ่ายจิตวิญญาณ (Ceremonial) ส่วนนี้เกี่ยวกับพิธีปฏิบัติ ซึ่งทั้งหมดเปรียบได้กับพระเยซูคริสต์และความรอด (ฮบ 10:1) ส่วนนี้เราจะรวมถึงการเลี้ยงและการถวาย ฯลฯ ของพวกเลวีด้วย (อพย 35-40; ลนต) ครั้งนี้พระเจ้าทรงทำสัญญาไว้ 2 เรื่อง
    - ก พระองค์จะทรงส่งทูตสวรรค์ของพระองค์ (พระเมสสิยาห์) เพื่อนำชาติอิสราเอลให้เข้าไปในคานาอัน (อพย 23:20-23)
    - ข พระองค์จะทรงส่งฝูงตัวต่อไปขับไล่พวกชาตินอกศาสนาไปเสียจากคานาอัน (23:28)
  - 3 กฎทางสังคม (Civil) ส่วนนี้เกี่ยวกับคำพิพากษาและพระบัญญัติอันศักดิ์สิทธิ์ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติให้ใหม่สำหรับชาติอิสราเอล ส่วนนี้จะรวมถึง พระบัญญัติต่าง ๆ เกี่ยวกับอาหาร, การส่งเสริมการอนามัย, การแยกคนและสัตว์ที่ป่วยให้อยู่ต่างหาก, การบำรุงรักษาดิน, ภาษี, การทหาร, การสมรส, การหย่า, เป็นต้น (อพย 21-22) พุดง่าย ๆ ก็คือ
    - ก กฎศีลธรรมแสดงให้เห็นถึง "การเปิดเผย" ของพระบัญญัติ
    - ข กฎทางสังคมแสดงให้เห็นถึง "การประพฤติ" ของพระบัญญัตินั้น
    - ค กฎฝ่ายจิตวิญญาณแสดงให้เห็น "ความเข้าใจ" ถึงพระบัญญัตินั้นคือพระเยซูคริสต์! (มธ 5:17-18; รม 10:4)
- ค ความเสื่อมทรามที่มาจากรูปโลกโคทองคำ (อพย 32)
- 1 ในช่วงหลายวันสุดท้ายที่โมเสสพักอยู่บนยอดเขาซีนายนั้น พวกอิสราเอลซึ่งอยู่ที่เชิงเขาข้างล่างก็เรียกร้องให้อาโรนสร้างพระให้แก่พวกเขา อาโรนก็เห็นด้วยและได้ใช้ต่างหูทองคำของพวกเขา มาหล่อเป็นรูปโลกโคทองคำ หลังจากที่พวกเขาได้นมัสการโคทองคำนั้นแล้ว พวกประชาชนก็มีการฉลองกันโดยการปล่อยตัวมั่ววุ่นวายกันอย่างไร้ศีลธรรม (อพย 32:1-6)
  - 2 พระเจ้าตรัสสั่งให้โมเสสลงไปโดยเร็ว เมื่อโมเสสเห็นความผิดบาปนั้น เขาจึงได้ทิ้งแผ่นศิลา 2 แผ่นที่จารึกพระบัญญัติ 10 ประการจนแตกไป (32:19) โมเสสว่ากล่าวอาโรนพี่ชายของตนอย่างรุนแรง (32:21-24) มีคนถูกลงโทษถึงความตาย 3,000 คนเพราะเหตุความผิดบาปนี้ (32:25-29)

- 3 โมเสสซึ่งเคยอ้อนวอนเพื่อพวกอิสราเอลขณะเมื่ออยู่บนภูเขาแล้วนั้น (32:11-14) ก็ได้ไปอ้อนวอนแทนชนชาติที่ทำบาปอีก (32:30-35) โมเสสทูลขอให้ตนได้เห็นพระสง่าราศีของพระเจ้า (33:18) พระเจ้าตรัสตอบว่า (33:19-23)
- 4 โมเสสขึ้นภูเขาซีนายอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเขียนพระบัญญัติ 10 ประการอีกครั้งหนึ่ง ทรงบัญชาให้โมเสสสร้างหีบชั้นใบหนึ่ง และให้ใส่แผ่นศิลาเหล่านี้ไว้ในหีบนั้น หีบนี้ต่อมารู้จักกันในนาม "หีบสัญญาไมตรี" (34:1-4; พบญ 10:1-2)
- 5 โมเสสลงจากภูเขาซีนาย (34:29-30, 33-35)
- ง การสร้างพลับพลา (อพย 25-31; 35-41; ลนต)
- 1 ลักษณะของพลับพลา ประกอบด้วย 3 ส่วน
- ก ลานชั้นนอก เป็นการจัดรั้วปักกัน ยาว 50 เมตร กว้าง 25 เมตร และสูง 2.5 เมตร (อพย 27:11-14)
- ข ลานชั้นใน ช่างในรั้วปักกันมีกระโจม ยาว 15 เมตร กว้าง 5 เมตร และสูง 5 เมตร เป็นห้อง 2 ห้อง มีม่านทึบกันห้องทั้ง 2 นี้ไว้ ส่วนที่อยู่ทางทิศตะวันออกของกระโจม เรียกกันว่า ลานชั้นใน (26:1-2, 31-33)
- ค ที่บริสุทธิยิ่ง เป็นชื่อของส่วนที่อยู่ทางทิศตะวันตกของกระโจม (26:33-34)
- 2 เครื่องตกแต่งของพลับพลา ที่สำคัญมีอยู่ 6 สิ่งด้วยกัน
- ก แท่นบูชาทองเหลือง (อพย 27:1-8; 38:1-7)
- ข ชั้นทองเหลือง (อพย 30:18; 38:8)
- ค โต๊ะตั้งขนมปังถวาย (อพย 25:23-30; 37:10-16)
- ง แท่นประทีปทองคำ (อพย 25:31-40; 37:17-24)
- จ แท่นเผาเครื่องหอม (อพย 30:1-10; 37:25-28)
- ฉ หีบสัญญาไมตรี (อพย 25:10-22; 37:1-9)
- 3 ปุโรหิตแห่งพลับพลา อาโรนได้เป็นมหาปุโรหิตคนแรกของพวกอิสราเอล (อพย 28:1-4) และปุโรหิตอื่น ๆ ก็ได้รับเลือกมาจากตระกูลของอาโรน (ตระกูลเลวี) ด้วย (กตว 8:14-19)
- ก พิธีทำให้เป็นปุโรหิต
- 1 พวกเขาได้รับการชำระตัวด้วยน้ำ (อพย 29:4)
- 2 พวกเขาได้สวมใส่ด้วยเครื่องทรง (อพย 28:39-43; 29:5-6) (หมายเหตุ: สำหรับลักษณะเครื่องทรงของมหาปุโรหิตให้ดูที่ อพย 28:1-38)
- 3 พวกเขาได้รับการชโลมด้วยน้ำมัน (อพย 29:7)
- 4 พวกเขาได้รับการประพรมด้วยเลือด (อพย 29:20)
- ข หน้าที่ของพวกปุโรหิต
- 1 เกี่ยวกับการนมัสการในพระวิหาร (กตว 3:5-9)
- 2 เกี่ยวกับการตีฆ้อง (พบญ 17:8-9)
- 3 เกี่ยวกับการเรื่องส่วนตัว (กตว 6:23-27)
- 4 เครื่องบูชาแห่งพลับพลา
- ก เครื่องเผาบูชา (ลนต 1:2-8) (ไถโทษผู้นั้น โค แกะ แพะ)

- ข เครื่องกระยาหารถวาย (2:1-3, 13) (แป้ง น้ำมัน กายาน เกลือ)
- ค เครื่องโหมทนาพระคุณ (3:7-11) (แกะ)
- ง เครื่องบูชาไถ่ (ระลึกถึง) ความผิดบาป (4:3-12) (โค)
- จ เครื่องบูชาล้างละเมียด (5) (แกะ แพะ นกเขา นกพิลาป แป้ง)
- เครื่องบูชา 3 ประการแรกใช้ถวายเพื่อคงไว้ซึ่งความสามัคคีธรรมกับพระเจ้า แต่เครื่องบูชา 2 อย่างหลังนั้นใช้ถวายเพื่อสร้างสามัคคีธรรมที่เสียแล้วให้ดีขึ้นอีก
- 5 งานเลี้ยงแห่งพลับพลา ในปฏิทินของอิสราเอลมีงานเลี้ยงพิเศษและเวลาหยุดพัก 9 งานด้วยกัน งานเลี้ยง 3 งานแรกนั้นเพื่อให้ผู้เชื้อระลึกถึงกิจการเนรมิตสร้างของพระเจ้า งานเลี้ยง 6 งาน หลังนั้นเกี่ยวกับกิจการไถ่บาปของพระองค์
- ก กิจการเนรมิตสร้าง
- 1 วันสะบาโตทุกสัปดาห์ (อพย 20:8-11; ลนต 23:1-3)
  - 2 งานเลี้ยงวันสะบาโตทุก 7 ปี (อพย 23:10-11; ลนต 25:2-7)
  - 3 งานเลี้ยงสะบาโตทุกปีที่ 50 (ลนต 25:8-16)
- ข้อสังเกต: ทั้ง 3 ประการนี้กล่าวถึงการเนรมิตสร้างของพระเจ้า เพราะวันเหล่านี้จะมาตามวงจรไม่รู้จบของเลข 7 ซึ่งเหมือนอย่างที่เราได้ทรงหยุดพักในวันที่ 7
- ข กิจการไถ่บาป 10 ม.ย. เข้าคานาอัน
- 1 งานเลี้ยงปีสกา (ลนต 23:4-8) กล่าวถึงความตายของพระเยซูบนกางเขน (1 คร 5:7) 14 ม.ย. ยชว 5:10
  - 2 งานเลี้ยงแห่งผลแรก (ลนต 23:9-14) กล่าวถึงการฟื้นคืนพระชนม์ของพระเยซู (1 คร 15:23) 15 ม.ย. ยชว 5:11
  - 3 งานเลี้ยงเทศกาลเพ็นเทคอสต์ (ลนต 23:15-22) กล่าวถึงการประกอบด้วยฤทธิ์เดชของพระวิญญาณบริสุทธิ์ (กิจการ 2:1-4) 15 ม.ย. + 50 วัน = 4 มิถุนายน
  - 4 งานเลี้ยงเป่าแตร (ลนต 23:23-25) กล่าวถึงการทรงรับพวกผู้เชื่อขึ้นไปและการเสด็จมาครั้งที่ 2 ของพระเยซู (1 ธส 4:13-18) 1 ต.ค. ลนต 23:24
  - 5 วันงานเลี้ยงไถ่โทษบาป (ลนต 23:26-32) กล่าวถึงความทุกข์ลำบากครั้งใหญ่ 7 ปี (วิว 6-19) ในภาษาฮีบรูวันนี้ เรียกว่า "ยอเมคิพพูริม" มีขึ้นในวันที่ 10 ตุลาคมของทุกปี ระเบียบของการนมัสการในวันสำคัญนี้ได้บอกไว้อย่างละเอียดใน ลนต บทที่ 16 10 ต.ค. ลนต 23:27
- ก มหาปุโรหิตจะถวายลูกวัวตัวผู้เป็นเครื่องบูชาสำหรับตนเอง (16:6) พวกนักเทศก็จะต้องได้รับความรอดและการชำระล้างด้วย!
- ข แล้วจะจับฉลากระหว่างแพะ 2 ตัว เพื่อตัดสินใจว่าตัวไหนเป็นแพะรับบาปที่จะนำไปปล่อยในป่า และตัวไหนจะถูกฆ่าเสีย (16:7-10)
- ค มหาปุโรหิตก็จะประพรมโลหิตของลูกวัวตัวผู้และโลหิตของแพะลงบนพระที่นั่งกรุณา 7 ครั้ง (16:11-19)
- ง สูดท้ายมหาปุโรหิตก็จะวางมือทั้ง 2 ของตนบนแพะรับบาปและ

สารภาพความผิดบาปของพวกอิสราเอลไว้บนแพะตัวนั้น แล้วจะ
ตั้งให้ชายผู้หนึ่งนำแพะตัวนั้นไปปล่อยในป่า (16:20-22)

6 งานเลี้ยงทัບอาศัย (ลนต 23:33-44) เล็งถึงการครอบครองพันธึของ
พระเยซูคริสต์ (วว 20:1-6) 15 ต.ค. ลนต 23:34

6 การอุทิศเพื่อพลับพลา (อพย 30:22-33; 40:33-35) เป็นการอุทิศสร้างสิ่งก่อสร้างที่สำคัญ
ที่สุดที่เคยสร้างมาบนแผ่นดินโลก ซึ่งใช้เวลา 6 เดือนในการก่อสร้างจนเสร็จสมบูรณ์ ค่าสร้าง
หลายพันล้านบาท (ได้ใช้ทองคำหนักกว่า 1409 กก และเงินหนักราว ๆ 4364 กก ในการก่อ
สร้าง พลับพลานี้เสร็จในวันที่ 1 เมษายน 1444 ปี ก่อน ค.ศ. พลับพลานี้ถูกสร้างขึ้นด้วยความ
เต็มใจของทุกคน (ดู อพย 35:5, 21-22, 29; กตว 7) อย่างไรก็ตาม ได้มีเหตุการณ์อันน่า
เศร้าเกิดขึ้น ในตอนที่มีการฉลองอันน่ายินดีนั้น นั่นคือ นาดับ และอาบิฮู ซึ่งเป็นบุตรชาย
บุตรชายของอาโรนได้ตายลง ชายหนุ่มที่ชั่วและโง่เขลาทั้ง 2 คนนี้ได้ถวายไฟอื่นที่ไม่บริสุทธิ์ต่อ
เบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นอกจากนี้เรื่องยังได้ชี้ให้เห็นว่าทั้ง 2 คนเมาเหล้าในเวลานั้น
(ลนต 10:1-10)

7 จุดมุ่งหมายของพลับพลา

ก เพื่อให้ชาวอิสราเอลมีศูนย์กลางของการนมัสการที่มองเห็นได้ ในที่บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น
มนุษย์จะพบกับพระเจ้าที่ทรงสถิตเหนือพระที่นั่งกรุณาซึ่งประพรหมด้วยโลหิต

ข เพื่อเป็นแบบอย่างให้เห็นถึงกิจการในอนาคตของพระเยซูคริสต์

ค เพื่อให้มองเห็นภาพโครงการความรอดทั้งหมด

8 การสำรวจลำมโนครวีในการชุมนุมที่พลับพลา (กตว 1:1-54) ในระหว่างการเดินทาง
จากอียิปต์ไปยังปาเลสไตน์นั้น มีการนับบรรดาพวกอิสราเอล 2 ครั้งด้วยกัน ครั้งแรกที่ป่า
ซีนายนี้เอง ครั้งที่ 2 ที่ปากันดารของโมอับเมื่อราว ๆ 38 ปีต่อมา (กตว 26)

9 การจัดตระกูลต่าง ๆ รอบพลับพลา (กตว 2:1-34)

ก ด้านทิศตะวันออก: ยูดาห์ (หัวหน้า), อิสสาคาร, เศบูลุน (2:3-9)

ข ด้านทิศใต้: รูเบน (หัวหน้า), กาด, สิเมโอน (2:10-16)

ค ด้านทิศตะวันตก: เอฟราอิม (หัวหน้า), เบนยามิน, มนัสเสห์ (2:18-24)

ง ด้านทิศเหนือ: ดาน (หัวหน้า), อาเชอร์, นัฟทาลี (2:25-31)

10 สัตย์บัญญัติฆาตกรรมแห่งพลับพลา (กตว 6:1-21) มีกฎอยู่ 3 ข้อเกี่ยวกับการทำสัตย์
ปฎิญาณนี้

ก เขาจะกินผลที่ทำจากเถาองุ่นไม่ได้เลยไม่ว่าลักษณะใด (6:3-4)

ข เขาจะตัดผมไม่ได้ (6:5)

ค เขาจะแตะต้องซากศพไม่ได้ (6:6-8)

11 การอวยพรอันยิ่งใหญ่แห่งพลับพลา (6:22-27)

12 บรรดาของถวายที่พวกหัวหน้าตระกูลทั้ง 12 คนได้นำมาถวายให้พลับพลา (กตว 7)

พระเจ้าทรงสำแดงว่าพระองค์ทรงสนพระทัยแต่ละบุคคลด้วยการให้บันทึกของถวายแต่ละอย่าง
ของทั้ง 12 คน แม้ว่าของแต่ละอย่างนั้นจะเป็นสิ่งเดียวกันก็ตาม

13 เมฆรัศมีแห่งพลับพลา (กตว 9:15-23)

- 14 แตรเงิน 2 อันแห่งพลับพลา (กตว 10:1-10) ซึ่งจะเป่าขึ้นในโอกาสพิเศษ 4 อย่าง
- ก เพื่อให้คนทั้งปวงมาชุมนุมกัน (10:1-4)
  - ข เพื่อเป็นสัญญาณเตือนในกรณีที่ถูกโจมตี (10:5-6)
  - ค เมื่อชาวอิสราเอลเองจะเข้าทำสงคราม (10:9)
  - ง ในงานเลี้ยงตามกำหนดของอิสราเอล (10:10)
- 4 อิสราเอล เดินทางจากซีนายไปยังคาเดชบารเนีย (กตว 10:11-12:16)
ระหว่างทาง 240 กิโลเมตร เช่นกัน
- ก การระดมพลเพื่อออกเดินทาง (10:11-28)
  - ข พี่เขยที่คัดค้าน โมเสสพยายามที่จะขอให้โยบาบพี่เขยของตนมาช่วยเป็นหูเป็นตาให้กับพวกอิสราเอล แต่ข้อเสนอนั้นได้ถูกปฏิเสธเสีย (10:29-32)
  - ค เสาเมฆที่ลอยไป (10:34-36)
  - ง การพิพากษาด้วยไฟ (11:1-3) พระพิโรธของพระเจ้าก็มาถึงพวกเขาเพราะพวกเขาได้ทำความผิดบาป ด้วยการบ่นพึมพำ
  - จ ผู่งชนที่ช่างบ่น (11:4-9) กลุ่มคนชั่วซึ่งเคยอยู่ใต้พวกอียิปต์ได้ยุยงให้ชาวอิสราเอลบ่นเรื่องอาหารอีก
  - ฉ ผู้พยากรณ์ที่ฉุนเฉียว (11:10-15)
    - 1 โมเสสเห็นว่าพระเจ้าทรงให้เขารับภาระหนักเกินไปในเรื่องการนำชาติอิสราเอลจึงได้ร้องทูลขอความช่วยเหลือเพิ่มขึ้นอีก
    - 2 พระเจ้าทรงยอมรับข้อเรียกร้องที่ทำให้พระองค์เสียพระทัยนี้ โดยการที่เอาอำนาจพระวิญญาณบริสุทธิ์บางส่วนจากโมเสสไปแจกจ่ายให้พวกหัวหน้าอาวูโสชาวฮีบรู 70 คนโดยได้รับคนละเท่า ๆ กัน (11:25)
  - ช อาหารแห่งความตาย (11:31-34) การพิพากษาก็มาถึงพวกคนช่างบ่นอีกครั้งหนึ่ง พวกเขาไม่สนใจต่อมานั้น และได้ฆ่ากันกระต่าเป็นอาหารแทน
  - ซ พี่สาวที่ทุกข์ทรมาน (กตว 12:1-15) ทั้งอาโรนและนางมิระยามพากันวิพากษ์วิจารณ์โมเสสน้องชายของตน สาเหตุจากเรื่องภรรยาและการเป็นผู้นำอันเข้มแข็งของโมเสส พระเจ้าจึงทรงให้นางมิระยามถูกโรคเรื้อนคุกคาม เมื่ออาโรนมาขออภัยโมเสส โมเสสก็ทูลขอ โรคเรื้อนของนางมิระยามจึงหายไป
- 5 อิสราเอล ที่คาเดชบารเนีย (กตว 13-14)
- ก การสอดแนม (13:1-25) โมเสสได้รับพระบัญชาให้ส่งหัวหน้าคนหนึ่งจากแต่ละตระกูลทั้งหมด 12 คน ให้เข้าไปสอดแนมแผ่นดินคานาอัน
  - ข เรื่องน่าเสียใจ (13:26-14:10) หลังจากที่ตั้ง 12 คนได้สำรวจสืบดูแผ่นดินนาน 40 วันแล้ว พวกเขา ก็กลับมาพร้อมด้วยคำรายงานดังนี้
    - 1 คำรายงานของคนส่วนใหญ่ คือพวกหัวหน้าของ 10 ตระกูล กล่าวว่า "พวกเรายึดแผ่นดินนี้ไม่ได้ (13:32-33)
    - 2 คำรายงานของคนส่วนน้อย คือ โยชูวาและคาเลบ กล่าวว่า "ขอให้เราทั้งหลายขึ้นไปตีเมืองนั้นทีเดียว เพราะพวกเรามีกำลังที่จะต่อสู้เอาชนะเขาได้" (13:30)
    - 3 เสียงร้องของพวกประชาชน คือ เราจะไม่ไป (14:1-3) เหตุการณ์ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 10 ที่พวกอิสราเอลขัดขืนต่อพระเจ้า การขัดขืนทั้ง 10 ครั้งมีดังนี้

- ก ที่ทะเลแดง (อพย 14:11-12) (ทะเล)
- ข ที่ตำบลมารา (อพย 15:14) (น้ำ)
- ค ในปากันดารแห่งสิน (อพย 16:2-3) (มานา)
- ง ที่เรฟีดิม (อพย 17:1-3) (น้ำจากศิลา)
- จ ที่ภูเขาซีนาย (อพย 32:1-6) (รูปโคทองคำ)
- ฉ ขณะกำลังเดินทางไปยังตำบลคาเดช (3 ครั้ง) (กตว 11:1-3; 4-9; 31-34)
- ช ที่ตำบลคาเดช (2 ครั้ง) (กตว 14:1-4, 10) (กลับไปยังอียิปต์)

ค การพิพากษาปรับโทษ พระเจ้าได้ทรงตัดสินพระทัยว่าจะไม่ยอมให้คนที่อายุ 20 ปีหรือมากกว่าเข้าไปในคานาอันเลย (14:34)

6 อิสราเอล เดินทางจากคาเดชบารเนียไปยังริมฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (กตว 15-36)

ระหว่างที่เร่ร่อนไปอย่างไร้จุดหมายนี้เอง มีเหตุการณ์เกิดขึ้นดังต่อไปนี้

ก ผู้ฝ่าฝืนวันสะบาโตผู้หนึ่งถูกขว้างด้วยหินจนตาย (15:32-36)

ข ผู้ก่อกวนแค้นแผ่นดินกลืน (16:1-32)

1 ทายาทแห่งเลวีชื่อโคราเป็นผู้มีอิทธิพลมาก เขาได้นำพวกหัวหน้า 250 คนคบคิดกันต่อต้านอำนาจของโมเสส

2 พระเจ้าได้ทรงทำให้แผ่นดินแยกออกกลืนเอาพวกผู้ที่ก่อกวนนั้นไปเสีย และคนอีกกว่า 14,700 คนก็ถูกประหารด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า

ค ไม่เท่าของอาโรนที่ผลิดอกออกผล (17:1-13) เพื่อเน้นถึงอำนาจที่พระองค์ทรงประทานแก่โมเสสและอาโรน พระเยโฮวาห์จึงทรงบัญชาพวกหัวหน้าจากแต่ละตระกูลให้เอาไม้เท้าที่มีชื่อของตนเขียนไว้มาให้โมเสสวางไว้ในพลับพลา วันรุ่งขึ้นก็พบว่าไม้เท้าของอาโรนผลิดอกออกผลและมีผลติดอยู่

ง ความตายของนางมีระยาม พี่สาวโมเสส (20:1)

จ ความผิดบาปของโมเสส (20:1-13) พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้โมเสสพูดกับหินก้อนหนึ่งและสั่งหินก้อนนั้นให้ปล่อยน้ำไหลออกมา แต่แทนที่จะทำเช่นนั้น โมเสสที่กำลังโกรธและเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งจึงได้ตวาดคนทั้งปวง และไม่เชื่อฟังพระเยโฮวาห์โดยการตีหินนั้น 2 ครั้ง แม้ว่าโมเสสจะไม่เชื่อฟังก็ตาม พระเจ้าก็ยังทรงประทานน้ำให้ แต่ได้ตรัสบอกโมเสสว่าครั้งนี้จะทำให้เขาไม่ได้เข้าดินแดนที่ทรงสัญญาไว้ (20:12)

ฉ ชื่อเรียกร้องง่าย ๆ ถูกปฏิเสธเสีย (20:14-22) พวกเอโดมซึ่งเป็นทายาทของเอซาวได้ปฏิเสธไม่ยอมปล่อยให้อิสราเอลเดินทางผ่านดินแดนของตน เพราะฉะนั้นพวกอิสราเอลจึงจำต้องเดินทางเพิ่มขึ้นอีกถึง 288 กก ในปากันดารที่ร้อนและมีแต่ศัตรู

ช มหาปุโรหิตถูกปลด (20:23-29)

1 พระเจ้าได้ทรงบัญชาให้โมเสสถอดเครื่องทรงมหาปุโรหิตจากอาโรนและนำไปสวมให้แก่เอลาซาร์บุตรชายอาโรน

2 อาโรนตายเมื่ออายุ 123 ปี และศพถูกฝังบนภูเขาฮาระ

ซ การแก้ปัญหาเรื่องงูพิษ (21:5-9)

1 พระเจ้าได้สั่งงูพิษหลายตัวเพื่อเป็นการลงโทษอิสราเอลที่ชอบขัดขืน

2 ประชาชนกลับใจเสียใหม่จึงได้รับวิธีรักษา

- 3   งูทองเหลืองถูกยกขึ้นบนปลายไม้เพื่อทุกคนจะมองเห็นได้
- 4   ใครก็ตามที่ถูกงูกัดเพียงแต่มองงูทองเหลืองเท่านั้นก็จะหาย
- ณ   ผู้พยากรณ์ที่หลงไป (กตว 22-24)
- 1   บาลาคษัตริย์แห่งเมืองโมอับตกใจกลัวจึงได้เสนอแก่บาลาอัมผู้พยากรณ์นอกศาสนาจาก
เมโสโปเตเมียว่าจะมอบทรัพย์สินสมบัติให้ถ้าบาลาอัมยอมสาบแช่งพวกอิสราเอลที่กำลังเดินทาง
มา เพื่อเมืองโมอับจะได้ปลอดภัย (22:1-8)
- 2   พระเจ้าทรงเตือนบาลาอัมว่าอย่ารับสินบน (22:9-12)
- 3   ข้อเสนอก็เพิ่มขึ้นอีก บาลาอัมจึงตกลงไปกับคนของบาลาค (22:15-21)
- 4   ระหว่างทางไปยังเมืองโมอับ บาลาอัมถูกตำหนิจากสัตว์ที่เขาขี่มาและเขาเกือบจะต้องตายด้วย
พระหัตถ์ทูตพระเยโฮวาห์ (กตว 22:22-25)
- 5   บาลาอัมมาถึงเมืองโมอับ เขาได้ก้มลงมองดูไพร่พลอิสราเอลที่อยู่ในหุบเขาเบื้องล่างใกล้ ๆ นั้น
บาลาอัมพยายามที่จะสาปแช่งอิสราเอลถึง 4 ครั้ง แต่ทุกครั้งกลับมีคำอวยพรออกจากปาก
ของเขาซึ่งเขาเองก็ประหลาดใจ และทำให้บาลาคโกรธมาก พระพร 4 ครั้งมีดังนี้
- ก   การพยากรณ์ครั้งแรก (23:1-10)
- 1   อิสราเอลจะอยู่ตามลำพังไม่เนื้บรวมเข้ากับประเทศอื่น
- 2   พงศ์พันธ์ของอิสราเอลมากมายดุจฝูงคลีตีน
- ข   การพยากรณ์ครั้งที่ 2 (23:11-30) ไม่มีอะไรจะสามารถลอดผ่านเกราะป้องกัน
ที่พระเจ้าห่อหุ้มอิสราเอลไว้ได้
- ค   การพยากรณ์ครั้งที่ 3 (24:1-9)
- 1   อิสราเอลได้รับการเชิดชูให้เป็นประเทศ
- 2   อิสราเอลจะกินพวกศัตรูของตนจนหมด
- ง   การพยากรณ์ครั้งที่ 4 (24:10-25) เกี่ยวกับพระเมสสิยาห์ (24:17)
- ณ   ปุโรหิตผู้จงรักภักดี (กตว 25)
- 1   แม้ว่าบาลาอัมจะประสบความสำเร็จในการสาปแช่งอิสราเอล แต่บาลาอัมก็เกือบจะทำลาย
อิสราเอลได้สำเร็จ โดยการจับพวกหญิงชาวโมอับไปยั่วยวนผู้ชายอิสราเอล (25:1; 31:16)
- 2   พี่เนหัสปุโรหิตหลานชายอาโรนเป็นผู้ชอบธรรม เขาได้ลดพระพิโรธของพระเจ้าลงโดยการ
สังหารชายหญิงคู่สวาหที่ไร้ยางอายุคู่หนึ่ง คือ เจ้านายจากตระกูลลิเมโอนและหญิงแพศยา
คู่รักจากมีเดียน อย่างไรก็ตาม คนอิสราเอลได้ตายไปถึง 24,000 คน (25:7-18)
- ณ   การสำรวจสามโนคริวครั้งที่ 2 (กตว 26)
- 1   การสำรวจสามโนคริวครั้งที่ 2 นั้นนับได้ทั้งหมด 601,730 (ดู ข้อ 51) เป็นการสำรวจหลัง
จากครั้งที่ 1 ราว ๆ 30 ปี และมีคนน้อยกว่าเดิม 1820 คน
- 2   ไม่มีใครอายุเกิน 20 ปีในตอนอิสราเอลชดชื่นที่คาเดชมีชีวิตอยู่เลย เว้นแต่โมเสส คาเลบ
และโยชูวา (26:64-65)
- 3   เมื่อเปรียบเทียบกับ การสำรวจครั้งแรกแล้ว ตระกูลลิเมโอนลดลงมากที่สุด (ลดลง 37,100
คน) คนในตระกูลมะนาเซเพิ่มขึ้นมากที่สุด (เพิ่มขึ้น 20,500 คน)
- ณ   การเปลี่ยนแปลงผู้นำ (27:12-23)

- 1 เอละอาซารมหาปุโรหิตได้รับพระบัญชาให้วางมือบนโยชูวาในที่ประชุมคนทั้งปวง ซึ่งเป็นกร
ยกอำนาจของโมเสสมาให้โยชูวา
  - 2 โยชูวาจึงกลายเป็นหัวหน้าคนใหม่ โดยโมเสสเป็นผู้ประกาศการมอบอำนาจครั้งนี้
- ฐ การทำลายพวกมีเดียน (กตว 31)
- 1 การโจมตี (31:1-6)
  - 2 การสู้รบ (31:7-18)
  - 3 การชำระให้บริสุทธิ์ (31:19-24)
  - 4 ของที่ยึดได้ (31:25-54)
- ท นักรบฝ่ายโลกบางคน (กตว 32)
- 1 พวกตระกูลรูเบน พวกตระกูลกาต และครึ่งหนึ่งของพวกตระกูลมะนาเชได้มาหาโมเสสเพื่อขอ
อนุญาตตั้งรกรากที่เมืองกิเลอาดบริเวณด้านตะวันออกของปาเลสไตน์ ข้ามฝั่งแม่น้ำจอร์แดนไป
  - 2 โมเสสก็เศร้าใจ แต่ได้อนุญาตพวกเขาโดยมีข้อแม้ว่า ทั้ง 2 ตระกูลกับอีกครึ่งตระกูลนี้จะต้อง
ข้ามฝั่งแม่น้ำไปพร้อมกับตระกูลอื่น ๆ เพื่อช่วยรบเอาชนะพวกคานาอัน พวกเขาได้เห็นด้วย
- ฒ เมืองแห่งความรอด 6 เมือง (กตว 35)
- 1 เมืองเหล่านี้ได้แก่เมืองบนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน คือ เมืองเบเซอร์ เมืองโกลาน
และเมืองราโมท เมืองบนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดน (ในปาเลสไตน์เอง) คือเมืองเคเดช
เมืองเซเคม และเมืองเฮโบรน (กตว 35:10-14; พบญ 4:43; ยชว 20:7-9)
  - 2 ทั้ง 6 เมืองนี้เป็นเมืองส่วนหนึ่งของเมือง 48 เมืองที่ยกให้แก่พวกเลวี ซึ่งไม่ได้รับส่วนที่ดิน
เหมือนอย่างตระกูลอื่น ๆ ในตอนที่โยชูวาแบ่งแผ่นดินนั้น
  - 3 เมืองทั้ง 6 ถูกกำหนดให้เป็นที่ลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคนโดยไม่เจตนา เพื่อจะได้หนีพ้นจากญาติของ
คนตายที่มาแก้แค้น
  - 4 ผู้ฆ่าคนนั้นจะปลอดภัยตราบใดที่เขายังอยู่ในเมืองใดเมืองหนึ่งใน 6 เมืองจนเมื่อมหาปุโรหิต
ตายแล้ว เขาจึงกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย (35:25-28)